

РОЗДІЛ 1

Привітальної вечірки для Рубі Флетчер ніхто не організував. Вона повернулася несподівано, без попередження, тож ми не мали часу підготуватися. Я не чула грюкання дверцят авто, повороту ключа в замку чи рвучкого розчинення вхідних дверей. Спершу я зважила кроки – знайоме ляскання по підлозі біля кухні. Від цього звуку я завмерла біля стільниці й міцніше стиснула ножа.

Подумала: *«Це не кішка»*.

Затамувала подих, намагаючись не рухатися, і прислухалася. Шурхотіння в коридорі, немовби щось ковзало вздовж стіни. Я повернулася від стільниці, так і тримаючи ніж у руці, навмання виставивши лезо вперед...

А ось і вона, на порозі моєї кухні: Рубі Флетчер.

Це вона промовила: *«Сюрприз!»*. Це вона засміялася, коли я впустила ніж й блискуче лезо впало між нами

на кахельну підлогу, це вона із захватом спостерігала за моїм приголомшеним виразом. Неначе ми й без того не були на межі. Немовби не боялися, що хтось потайки залізе в наш дім.

Немовби вона нічого не розуміла.

Мені знадобилося три секунди, щоби прибрати до речного виразу обличчя. У мене тремтіли руки, і я притиснула їх до грудей.

— Господи, — промовила я, вигравши собі трохи часу. А потім нахилилася, щоб підняти ножа, й це дало мені ще декілька секунд. — Рубі, — сказала я, випроставшись.

Вона всміхнулася ще ширше.

— Гарпер, — протяжно відповіла вона. Передусім я зауважила черевики на низьких підборах, які вона тримала в руці, наче й справді намагалася підкратися до мене.

А потім я помітила, що вона була в тому ж таки одязі, що й учора на пресконференції: у чорних штанах і безрукавній блузі, але вже без піджака й з розстебнутим верхнім гудзиком. Темно-русяве волосся було зібране в ту ж зачіску, з якою Рубі з'явилася по телевізору, але сьогодні вона здавалася трохи прим'ятою. А ще її волосся було коротшим, ніж тоді, коли я востаннє бачила її особисто, й тепер сягало лише до плечей. Макіяж під очима розмазався, на щоках проступив блиск, а вуха злегка порожевіли від спеки.

Я зауважила, що її відпустили двадцять чотири години тому, а вона досі не перевдягнулася.

Позаду неї в коридорі стояв багаж — брунатна шкіряна сумка й невеликий рюкзак такого ж кольору. Мабуть, я чула саме його шурхотіння по бежевих стінах. Враховуючи ще й костюм, було легко уявити, що вона зібралася на роботу.

— Де ти була? — запитала я, коли вона опустила черевики. З-поміж усього, що я могла б сказати. Але прагнення з'ясувати хронологію пересування Рубі глибоко вкоренилося в мені, ставши звичкою, якої було вкрай важко позбутися.

Вона закинула голову і засміялася.

— І я за тобою скучила, Гарпер.

Ухилилася від відповіді, як завжди. На годиннику майже полудень, а вигляд у Рубі такий, наче вона взагалі не лягала спати. Можливо, вона була з адвокаткою. А може, їздила зустрітися з татом. Можливо, перш ніж їхати сюди, вирішила заскочити ще кудись — куди завгодно. Можливо, вона досхочу насолоджувалася цілою добою свободи.

Потім вона перетнула кімнату, невідворотно наближаючись до мене, щоб обійняти. Усе відбувалося з незначною затримкою, наче це була постановка. Її хода змінилася, кроки стали тихішими, більш виваженими. І вираз обличчя теж був інакшим — обережний, сторожкий. Щось нове, чого вона навчилася чи що вдосконалила.

Раптом вона стала зовсім не схожою на Рубі, яку я знала, вона здавалася іншою в усьому: стрункішою, з виразнішими вигинами тіла, блакитні очі були більшими та

яснішими, ніж я пам'ятала. Рубі здавалася вищою, ніж тоді, коли ми востаннє були в одній кімнаті. Чи, може, то просто спогади змінилися, пом'якшивши її обриси, зробивши її меншою, вразливішою, нездатною скоїти те, у чому її звинувачували.

Можливо, то було спотворення телевізійного екрана, а чи фотографій у газетах, що сплющували її до двовимірної, змусивши мене забути справжню Рубі Флетчер.

Її руки зімкнулися навколо мене, і тієї ж миті вона знову стала собою.

Вона тицьнулася гострим підборіддям мені між шиєю та плечем.

— Я ж не налякала тебе, правда?

Я відчувала її подих на своїй шиї, й моя шкіра взялася сиротами. Я засміялася, відхилиючись, — у якомусь пориві, високому й щільному, десь між радісним піднесенням і страхом. *Рубі Флетчер. Тут.* Наче нічого не змінилося. Наче не минуло стільки часу.

Вона схилила голову набік, доки я витирала сльози з очей.

— Рубі, якби ти зателефонувала, я б...

Що? Організувала б обід? Підготувала б її кімнату? Сказала б не приїжджати?

— Наступного разу, — з усмішкою промовила вона. — Але це... — вона показала на моє обличчя. — Було того варте.

Наче це була гра, частина її плану, і моя реакція виказала те, що їй треба було знати.

Рубі сіла за кухонний стіл, і я навіть не уявляла, як поводитися чи бодай із чого почати. Вона підігнула одну ногу під іншу, сперлася рукою об спинку стільця, повернулася обличчям до мене і, зовсім не криючись, повільно мене розглядала: спершу босі ноги з облізлими сливовим лаком на нігтях, потім зношені джинсові шорти, далі широкий безрукавний топ поверх купальника. Я відчувала, як її погляд затримався на моєму волоссі — тепер світло-каштановому, заплетеному в неохайну косу, перекинуту через плече.

— А ти зовсім не змінилася, — сказала вона з широкою усмішкою.

Але я знала, що це неправда. Я перестала бігати зранку, втратила окреслений контур підтягнутих м'язів на ногах, відростила волосся до лопаток, хоч раніше воно сягало лише до ключиць, — дзеркальне відображення її перетворень. За минулий рік я переосмислила все, що, як мені здавалося, знала — про інших, про себе саму. Я ретельно проаналізувала шлях, що врешті привів мене сюди, переконаність у власних рішеннях, а ще я хвилювалася, що невизначеність якимось чином проявилася в моїй поведінці.

Я почувалася незатишно під її поглядом, розмірковуючи, що вона шукає й про що думає. А ще від розуміння того, що ми були в будинку самі.

— Ти голодна? — запитала я і, воліючи, щоб рука не тремтіла, вказала на їжу на стільниці: сир, крекери, миску з полуницею, кавун, який я саме нарізала.

Рубі випросталася, витягнула тонкі руки над головою й переплела пальці аж до нудотного хрускоту в суглобах.

— Та не дуже. Я завадила твоїм планам? — запитала вона, глянувши на закуски.

Я переступила з ноги на ногу.

— Я бачила тебе вчора, — сказала я, бо в самої Рубі навчилася, що відповідати на прямі запитання необов'язково. — Дивилася пресконференцію.

Ми всі її дивилися. Ми знали, що рано чи пізно її неминуче відпустять, і відчували, як закипає колективне обурення, що навіть після суду, свідчень і доказів усе зійшло нанівець.

Ми цього чекали. Спрагли до інформації, ми ділилися посиланнями та оновлювали сусідський форум. Хав'єр Кора надіслав основні деталі, позбавлені контексту, і я бачила, як швидко в стрічці з'являлися наступні коментарі.

Третій канал. Зараз.

Дивлюся...

Господи Ісусе.

А це взагалі ЗАКОННО?

Дотепер нам уже ставало розуму не писати зайво-го на колективному форумі, але ми всі це бачили. Рубі Флетчер, вбрана так само, що й того дня, коли її заарештували, стояла перед купою мікрофонів, а внизу екрана виднівся банер із написом: «ВИЗНАНА НЕВИННОЮ». Просто, але зрозуміло, хай і не зовсім правда. Мабуть. Судове

слухання відбулося з порушеннями, розслідування визнали упередженим, а вирок скасували. А чи дійсно Рубі була невинною — це вже зовсім інше питання.

— Учорашній день, — з придихом промовила вона, в ейфорії піднявши обличчя до стелі, — був *шаленим*.

По телевізору вона здавалася такою стриманою, такою стоїчною. Пригнічена версія Рубі, яку я знала. Але коли вона заговорила, я прихилилася ближче до телевізора зі свого місця на дивані. Навіть здалеку вона могла по-своєму змінювати силу тяжіння в кімнаті.

Під час трансляції я чула, як репортер крикнув їй: «*Як ви почуваетесь, Рубі?*». У кутиках її очей з'явилися оті чарівні зморшки, як коли вона стримувала усмішку, і вона глянула просто в камеру, просто мені у вічі, а вже за мить відповіла: «*Я просто з нетерпінням чекаю, коли поверну собі своє життя. І все це лишиться позаду*».

І все ж через двадцять чотири години вона опинилася тут: на місці злочину, в якому її звинувачували.

Перше, чого схотілося Рубі, — це пиво. Ще був навіть не полудень, але Рубі ніколи не переймалася такими буденними речами, як думка інших людей чи суспільне схвалення. Вона навіть не намагалася знайти виправдання, яке це робили ми — *літо, гулянка*, — прагнучи прийняття чи бажаючи, щоб хтось підтримав наш маленький бунт.